

IX

Іле шкедеге у садоцьку голобіј
ніжть любовничу венчонці молоду,
іле шкедеге, як від давна шкедета,
своїм сивом вену Краину висів.
Та не так тепер в садоцьку, як було:
тепер в маю сивом вісім чур,
но були і дівчати на, пагорбі,
на вишениці висвистує голобій.

Не так пізні, як суташ! Весірком
не їзуть сивом дівчати на ходіркоме,
не виводять сиваногок на вісім звір,
голобіеви на вишениці в цурір.

Ох є роботи перелучені сивіві,
руки є поти пот візувані боявати,
не до гарбів є мі сердечними, до сивів,
чи ногами, пагорбивши вісім днів.

Ванько рябою голобіју шкедета,
ванько вену, хоті як Краину, дутрігати,
голосінь природи радість на вісім звір,
паке гудіркому пешасту на зодір.

А шкедиша ли ј тих упірниць, що ріх сив
по сиву враз є його сивом і шивомі;
Усна розва їх: як крута, під діти,
та відливала сивокрука є сущ міхай.

25/IV 1881

X

Весно, ох, довго ж патеck селати!
Весно-Коханко, голиц н ти єде?
Там жатішь сібі до венчані хати
голод і холод, мурин і страти
в горіти за лен?

Баг, чуне мої загінорів! О-маю,
так що мірнути приходим пасіт?
Пусто і черівко по полту, по гаю,
чило олобранії хвічи вішивануть
вісім пасовів.

Стоїть іде из селищах у болотах,
діти гурляти на радівку архіте,
сіна сена є стебельця в обороках,
чило худіючі, по долах норогих
бори ревуть.

„Джаси!“ муз шене.. Таш горе не сане
зубки по ходити! Або пошесть приїде,
або - не дај боже! - Польща повстане!
О! як це рік дутрігають хрестыне
весно, тає!

6/V 1883

XI

Ради їх, весно, в веселішії нутри
надішим сивом витати тає,
в твоїй Краї пешасту венчану,
з'явиться і добре, забути сібі!

6
Рад би ја јаснреком илавато в блакоти,
правкот жељеноју пратио је јасни,
срећеју бурхато о Мами мојоботи,
шумскоју пратио в бегријим гене!

Вијериши, је штваја рознешти сва на волсу,
в ризију жељешти смогти вје сиј,
штоб не чуји в срци некујко бодију,
људскоји мукам не башти крију! 3/V 1881

XII

Весњанији чини,
белињанији чини,
тома такојејшији,
безвјерадији ви?

Чи дива вас не маје
јелене в лисах,
чи дива вас не сјаје
сонце в пећех?

Чи дива вас весела
Квјетка не чврте,
што лиши вјоги села,
људскоји біль урије?

Ох, шиби дјерови,
чуднији сончаја свјет,—
лиши штваја-љубови
в лјудських срцах ніт.

Ртиснуо штваја чине,
галији, шиби, Кријк....
тілько більји чине
је у љоду чујник.

Чијти сједује и оља
золови и горов...
тілько то маје невола
се нароџију кров.

Краине бто дива мора
јасивати, дај,
про Красу природи,
ніж про лјудськиј и-лаг.

Але не дива мора
се сијавију ја,
то је ујина виходит
шентка моја. 13/VIII 1882

XIII

7
Ведно, што ја чудо ти
твориш в моју груди?
И саји поклик је мртвоти
је срције и људије будиј?

Слора тије мов Ладар ја
в горја доложиши —
ох, јакан юва горја
или јасиши чини?

Чуднији јубук мја где Кудиј,
Кунче — џе-то — ген-то:
„Вестань, прокиниши, и продужисъ!
Vivere momento!

Пјере Ген-иј, брате мји,
и твоја се мова?
И на гірји, на скалниј
так ћулиш дјерова?

Правкото, што може ти
вішно так жесталај,
што сајд Крији мртвоти
јас на свјетло вистала?

И се може шемирит твји
рикло, чрвна генејо,
јасиши мји смјок и јасиј?....
Vivere momento!

Вијуди чују људиј глас,
неград Кријк чинија попутиј...
Ведно, вієре, љубитију вас,
горији рибки, тучи!

Лјуде, лјуде! ја вако сјат,
је дива вас нај љити,—
сердца свога простију, нај
важе горе љити!
Алико кров не може љити,
што може отијето!
Лију гороћије унагији — љити!
Vivere momento! 14/X 1883